

Lektor Hansens Børneboe-filet

Lektor Kjell Willy Hansen er ikke den første som har lovprist Jens Børneboe for hans sosiale opprør og samtidig døkket ham i brystet for hans åndelige legnings skyld.

Han er ikke den eneste som forsøker å rense forfatteren med sin kjøkkenkniv for å servere ham som en befri, dvs. ryggløs og åndsløs, anarkistisk file.

Denne striden oppstod allerede etter Børneboes bisettelse, da en av Gateavisens medarbeidere tørnet mot Kristensamfunnets gåtefulle ritualer. (Kristensamfunnet oppstod i sin tid som et biprodukt av antroposofien og bygger derfor på den samme filosofi.)

Profesjonelle filologer har rettet til å hevde at antroposofien gjør Børneboe «obskur og mystisk» så lenge åndsvidenskapen ligger utenfor deres fatteevne, et faktum som lektor Hansen åpent innrømmer i sin kronikk. Når han så legger til at dette åndslivet (som han ikke kan føre) gjør Børneboe «ufarlige», har han imidlertid misforstått hele grunnlaget for diktens opprørskraft.

Det ble en gang sagt at en antroposof er i bestilte av en mørk brød som han ikke bruker. Det eneste levde av Jens Børneboes liv og virke var å han brukte denne brodden fullt ut. Han stakk sin giftkniv i den norske statens hjerte og vred den rundt, og ut rant blodet fra den ene helige kua etter den andre.

DEBATT

Dagbladets debatt omkring Jens Børneboes forfatterstøtte. Redaktør forfatter Kjell Willy Hansen 1.7., Haagen Ringnes på Tor Bjerkmanns innlegg 13.7.

Han hadde funnet den nye tids ånd hovedsakelig antroposofen. Dermed oppdatet han at de gamle verdier og idealer hadde utlevd sin tid og var modne for brutal slakt.

Derfor var han farlig. Jens Børneboe var utyrtet farlig med sine åndelige giftkniver, ikke bare for dem som sitter i maktapparatets

JENS BJERNEBOE – var han anarkist eller antroposof? Eller begge deler?

lenestoler, men for de oversanselige kreftene, de usynlige demone, som manipulerer de menneskelige tyrannene som marionetter bak sansverdens kulliser. Han var en alvorlig trussel mot maktapparatet nettopp fordi han gjennomskuet de levende demone som er usynlige, umerkelige og ufattelige for byråkrater og styrkesfologer. Børneboes tragiske skjebne demonstrer hvorfor de fleste antroposofer i sin brodd ligger ubrukt, kanskje av underbevisst frykt, og hvor truende han var overfor de destruktive kreftene som forkortet hans liv, for å tå hans rest.

Når lektor Hansen har renset sin Børneboe-filet for «sjelevisus og takebabbel» og bollret seg fritt og meningslöst i et dumt kryptiske fremmedord (som heldigvis gjør hans

tekst til dels uforståelig), setter han i gang med å lovprise forfatterens opprør mot formynderstaten. I til læretmet Børneboe-stil ramser han opp normarmane, asylsøkere, minstepensjonister, arbeidsløse, uføretygdede osv. som han tydeligvis har lest om i Dagbladets reportasje.

Problemet er at han mangler troverdighet. Lektor Hansen har ingen giftig brodd bak sin opprømsing av formynderiets offergrupper. Inntrykket av en uforstandig, overbeskyttet akademisk pamp som har gått seg vill i ordbøkene klirrer seg for sterkt til leserens bevissthet. Som erstatning for forstand eller visdom, hvor er lektor Hansens erfaringsgrunnlag? Hvor ligger hans empiri? Har han sittet på Oslo Kretsenselng for narkotika? Har han vært ettersøkt av politiet for boikott av verneplikt? Har han bodd

ulovlig i et fremmed land i ti år uten pass? Har han gått skikkelig sulten p.g.a. pengemangel? Har han blitt fysisk angrepet og trakassert av politiet, blitt oppfordret? Har han gått uten arbeid, trygde eller bolig i Norge i lengre tid? Har han søkt om ansettelse i et fremmed land?

All dette har undertegnede opplevd, i tillegg til å ha vært både antroposof og anarkist i 30 år. Ifølge Rudolf Steiner er en teosof eller antroposof en «hjemløs sjel», et menneske uten hjem i denne verden. Men ifølge lektor Hansen er vi «en håndfull oksidentale besteborgere med Goethebyste i bokhyllen, arkitekttegnede kjøkkenhager og reinkarnerte sjeler i garasjen. Med penger nok til å snobbe med anvede og kollekturer med manglende kunnskaper om pleb-sens TV-hverdag».

Der som egentlige jordliv er en realitet, er vi alle reinkarnerte sjeler. Hva som foregår i garasjene Jens Børneboes utdypes bedrene. Personlig kan jeg godt tenke meg en kjøkkenhage og penger nok til å snobbe med anvede, siden de fleste sosialklienter har bedre råd enn jeg.

Lektor Hansen bør avstå fra å skrive om antroposofi, som er utenfor hans fatteevne, eller om formynderstaten, som han neppe har følt på kroppen. Er det allikevel nødvendig å ville rive Jens Børneboes formidable anarkist-antroposofistisk verk med hjelp av tåketvrvøl om i Janusansikt? Dersom vi i det hele tatt skal berøre mystikk omkring diktens Janusansikt, må vi gå til Goethebysten i den oksidentale besteborgernes bokhyllene og mane fram i et bosted fra Faust i André Bjerkes gjendiktning:

*To sjeler bor det i mitt eget bryst,
og de er skilt til mine dagers end.
Den ene henger som en sugeskopp
ved denne verden som den helt begjærer.
Den annen hver seg fra stavet opp
mot høye aners himmelsfærer.*

Tarjei Straume

Islamsk begjær

PARIS (Dagbladet): Islam er langt mer enn sler, fundamentalisme og fatvauer. Islam kan like gjerne være lyst og begjær, og tilater seksuell nytelse for begge kjønn. I Frankrike er det kommet en hel encyklopedi om emnet, skrevet av antropologen Mark Chebel.

■ ■ ■ For profeten Mohammed var seksuelt lyst hellig. Han hadde tretten koner, og skal ha vært så godt utrustet at han klare å tilfredstille samtlige på en nåtatt. Den uensurerte versjonen av «Tusen og én natt», «Alf layla wa layla», er noe av det mest erotiske som er skrevet. Den er så presist redigert, hevder Chebel, at den er rene oppslagsverket. Den inneholder ikke bare erotikk, men også forfingsteknikker, kjærlighetskpen, oppskrifter på kjønnsstimuli, perversitet og alle former for senebultur. Psykiatrien kommer til kort i forhold. Her er det snakk om alle former for seksuelle avvik og bisarre utslag. Samtidig er den poetisk og full av drømmer. Et stort fag av Chebels definisjoner er hentet herfra.

■ ■ ■ En annen har han funnet på selv. Homosessualitet, iføat. Den beskriver hvordan kvinner og menn og kvinner og kvinner. Det forklarer Chebel gjennom atskillelsen av kjønne på offentlige steder, det milde klimaet og de nære sosiale relasjonene. Homosessualitet er mer arabisk enn islamsk, og fordommes av Koranen.

■ ■ ■ Orgasmen, *intr'adh*, er som en liten død. Den har mange faser, med like mange definisjoner underveis. Kjerlighetsteologene, *fouqaha al-hubb*, som visste alt om erotikken, og også om religionen, legger vekt på det spasmodiske aspektet. De sammenlikner det med en befallise. Kvinnens nytelse har ikke vært gjenstand for samme inntensivering, men mannen oppfordres til kjærlig hvisken, *hamsa*, og til stimulerende kjertengnytt også etter at han selv måtte ha oppnådd sin.

■ ■ ■ I motsetning til kristendommen og jødedommen, som også har sine skrifter om emnet, er dette trolt det første om islam. Islam dyrker lysten, hevder Chebel. Diverse skikker og preparater stimulerer den. Fra skikker og preparater stimulerer den. Fra det niende århundre visste man at hasj og khat ble brukt som et enestående ekloskvispirrende middel. Det samme var *harissa*, med masse rot og grønnet. En annen var oppskriften på *moaidaj al-qabl*, som fikk vagina til å skrumpe inn og gjøre akten mer pirrende.

■ ■ ■ Hareket har spilt en vesentlig rolle opp gjennom tiden. Før kunne det bestå av 2000-3000 koner, men etter hvert skulle ingen muslim ha mer enn 4 koner, fordi han skal være i stand til å gi dem samme oppmerksomhet som en og en. Men i Koranen mot flerkoner, hevder Chebel, fordi det nødvendiggjør fører til forskjellshendning.

■ ■ ■ Selv er Chebel nødt til å leve i deknning, i frykt for represaller. Der kan han medlems masse rot og grønnet. En annen var oppskriften på *moaidaj al-qabl*, som fikk vagina til å skrumpe inn og gjøre akten mer pirrende.

Plager med Bjerkmann

Tor Bjerkmann kan mene hva han vil om min epistel «Dager med Børneboe».

Men når han nå for annen gang hevder at artikkelen, besto av «rent sladder»,

har han overtrådt grensene for redelig polemikk.

I motsetning til Bjerkmanns hager selvoopplevd kunnskap om Børneboes atferd i samband med TV-opptaket på Veierland.

Jeg gir mitt ord på at det jeg har skrevet, er sant.

Ellers har jeg vondt for å forstå at det er så vanskelig å bli kjertens ettermale skulle ta skade av disse små erindringsbildene.

For meg utgjør de